Μια αυτόματη γραφή

του Κώστα Βουλαζέρη
www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris

Κατεβάζει την κάλτσα της, από τον μηρό στο γόνατο, από το γόνατο στον αστράγαλο, καθώς χαμογελά.

Το αεροπλάνο έπεσε κάπου στη θάλασσα, τρεις πίθηκοι σώθηκαν κολυμπώντας μανιασμένα, ένας καρχαρίας δηλητηριάστηκε από δάγκωμα ποδιού. Μετά από αυτό έχασε τη μνήμη του και ξύπνησε στο άγριο νησί...

Δύο αγωνιστικά οχήματα έτρεχαν πάνω στον άτσαλο δρόμο, σκόνες και χαλίκια· το ένα γλίστρησε σ'ένα χαντάκι, ο άλλος οδηγός έχασε το μάτι του.

Βγάζει την κάλτσα της και την πετά παραδίπλα.

Ουρανοξύστες, με πολλά φώτα. Ο ερχομός ενός στρατού από το δάσος της τρικυμίας. Ένα πλοίο αράζει στο λιμάνι το ξεχασμένο, οι πειρατές βγάζουν τα κλοπιμαία από το αμπάρι, πηγαίνουν στον μάγο έξω από τον Λόγο, τον ρωτάνε «θα μας ανοίξεις το δρόμο;» κι εκείνος χαμογελά πρόστυχα, τους κάνει κωλοδάχτυλο και εξαφανίζεται, ένας καπνός τούς τυλίγει, φτύνουν αίμα, ένας παπαγάλος πετά, προσγειώνεται σ'ένα νησί, ψιθυρίζει πρόστυχα λόγια στον ναυαγό...

«Έρχεσαι;» χαμογελά κουνώντας τον κώλο της.

Κι εκείνος, τότε, θυμήθηκε και γεννήθηκε μια καινούργια μέρα, ο ήλιος πήδηξε μέσα σ'ένα πηγάδι της θάλασσας όπου γαμιόνταν λεσβιακά δύο ξελιγωμένες γοργόνες. Η μία είχε κέρατο πάνω απ'το δεξί αφτί.

«Γιατί, ρε πούστη μου, μας καθυστερούν τόσο; Τόσα λεφτά δεν τους δίνουμε;»

«Υπομονή, θα βρέξει.»

Ο ποταμός φούσκωσε και πήρε όλα τ'αυτοκίνητα που ήταν σταματημένα δίπλα απ'τη γέφυρα. Οι οδηγοί τραβούσαν τα παπάρια τους πεντέμισι μέρες, βρίζαν θεούς, και κυρίως τις γουστέρες με το μακρύ το γένι.

Σκοντάφτει πάνω στην πεταμένη κάλτσα της, πέφτει, και σπάει τ'αρχίδια του.

Το αεροπλάνο τινάζεται μέσ' από τη θάλασσα, μ'έναν πίθηκο πιασμένο στην ουρά του.

Το στόμα της σχηματίζει έναν κύκλο που επάνω του τρέχουν αγωνιστικά οχήματα, το ένα γλιστρά και πέφτει μες στον λαιμό της. Αρχίζει να σπαρταρά καθώς πνίγεται...

Ένα τεντωμένο σκοινί.

Το χρώμα του απείρου.

Αυτές οι γοργόνες δεν σταματάνε ποτέ; (Τι θα γίνει, ρε παλικάρια, μ'αυτό το μοντάζ;)

(Δεν είναι ταινία, ρε μαλάκα!)

(σοκ)

(μια ζωή τελείωσε)

Ο κόσμος πήδησε μέσα από μια άβυσσο, έπιασε το αεροπλάνο, το

οδήγησε στο νησί, του έχωσε τη μύτη μες στην άμμο ενώ ο κώλος του έστεκε περήφανος στον αέρα μ'έναν πίθηκο γαντζωμένο επάνω, ο οποίος κουνώντας μια σημαία μού φώναξε «ξύπνα, ρεεεεεεεεε! εγώ είμαι! με θυμάσαι;» αλλά τα λόγια των πιθήκων δεν βγάζουν νόημα και δεν τον κατάλαβα.

Ακόμα χτυπιόταν πάνω στο κρεβάτι, κουλουριασμένος μέχρι που έγινε σαύρα και σύρθηκε κάτω απ'το κρεβάτι και χάθηκε. Τον ψάχναμε ολόκληρη μέρα αλλά δεν τον βρήκαμε.

Είχε χάσει την κάλτσα της ξανά κι έβριζε όλους τους θεούς του Δωδεκάστυλου Όρους.

Το δάσος ήταν πράσινο. ΠΟΛΥ πράσινο.

Φυγέτ' από δω, πηγαίντε αλλού να παίξ'τε!!